

ГЕОРГИ РАЙЧЕВ

БЕГЛЕЦИ

chitanka.info

Тъкмо срещу Коледа прегря топло слънце. Закапаха капчуци от стрехите. Развесели се цялото село.

Вън, пред двора, имаше високо бунище. От пресния тор се дигаше пара като от топъл хляб. Там беше се насъбрал де-да-си весел народ от цялата махала. Кокошки, гъски и патици търсеха зърна. Пуякът беше разперил опашка и важно-важно се разхождаше около тях. Пет малки прасенца бяха се зарили цели в топлия тор, само зурлите им лъщяха отгоре, а от ноздрите им излизаше пара като от възврял чайник.

Котенцето Мачо излезе от къщи и се огледа радостно наоколо. Страшно му се искаше да се повесели при другите. Но как да намокри в снега кадифените си пантофки!

То измъучи веднъж-дваж и се реши. Подскочи до плета, покатери се по прътите и стигна благополучно до бунището. Оттам, щом го забелязаха, всички закрепяха ядосано против него. Пуякът кльонкаше и махаше глава заканително, а гъсокът проточи дълга шия и съскаше бясно. Патиците викаха с пресипналите си гърла против него, а петелът кукуригаше и пляскаше с криле.

— Бягай! Да се махаш оттук! Бунището не е за тебе! — крещяха всички едновременно.

Само прасенцата поглеждаха равнодушно и се подсмиваха.

Но Мачо беше голям храбрец. Той скочи при тях, наежи се и викна им из цяло гърло:

— Мяуу! Мяууу! Приятели, защо крякате против мене? Страшна вест ви нося: голяма беда ви чака!

— Какво? Какво? — запитаха всички и млъкнаха изплашени. — Беда ли? Каква е тя? За кого?

— За Пуяка, за Гъсока и патиците. И за тебе, Петльо! За празника утре всички ще ви заколят. Приятели, мило ми е за вас. Дойдох да ви обадя — бягайте, докле е време!

— Лъжеш! Лъжеш! — закльончи Пуякът, а Гъсокът едва не го ухапа за носа.

— Право ви казвам: сам чух дядо и баба, като си приказваха да заколят утре Петля и да отговоят с него; мама чула у стринките за Пуяка, а пък чичо Котаран — за Гъсока и патиците...

Мачо се обърна, скочи на плета и побягна към къщата.

Приятелите се гледаха изплашени. Нямаше вече веселби и крякане. Всички наведоха глави омърлушени. Само прасетата ги поглеждаха под око и се подсмиваха: — грух! грух! грух!

— Дали ще е вярно, Петльо, а? — загрижено попита Пуякът.

— Кой знае. Може и да е вярно. Дядо и баба нямат ни овца, ни коза, нито прасе.

— И моите нямат нищо освен мене! — рече изплашен Пуякът.

— И моите също! — изкряка Гъсокът.

— Ква! Ква! Ква! И нашите нямат! — обади се патиците. — Да бягаме, докле е време!

— Да бягаме! Да бягаме! — съгласиха се и другите.

Само Петелът мълчеше.

— Ами ти, Петльо, няма ли да бягаш с нас?

— Не, аз няма да бягам. Утре рано ще попея на дядо и баба и те няма да ме заколят.

— Ти стой, щом искаш да мреш, а ние не искаме да гинем за угода на хората!

Пуякът, Гъсокът и патиците се отделиха, прилепиха глави и дълго шушукаха и обмисляха какво да предприемат. Накрай решиха да избягат през нощта в близката гора. Прибраха се по-рано и уж легнаха да спят. Но щом се мръкна, излязоха скришом и се запътиха към гората. Беше ясна, лунна нощ. Пред тях дърварският път лъщеше като огледало. Дружината напредваше. Пръв тичаше Пуякът, зад него Гъсокът, а след тях припкаха и кривокраките патици.

В това време от гората излезе Вълчо, спря се и зави:

— Ауу! Аууу! Гладен съм!

Кума Лиса го чу, изскочи от дупката си и го посрещна:

— Кяв! Кяв! Кяв! Вълчо, ти ли си? Да знаеш как ми се хапва месце!

— Кви! Кви! Кви! — обади се и Порът. — От три дни не съм гризвал кокалче!

— Хайде — викна им Вълчо, — утре е Коледа: да идем в село, може да намерим нещо да понамажем гърлата си!

Но щом излязоха от гората, Лисанка се спря и впери поглед.

— Чакайте — рече тя, вижда ми се нещо откъм село. Я да се скрием и да видим какво ли ще е.

Скриха се и зачакаха. Ето ги и нашите бегълци — сами идат в устата им! Вълчо се хвърли и грабна Пуяка, Лисанка докопа Гъсока, а пък Порът разкряка патиците...

На утрото Петелът се провикна под прозореца на дядо и баба:

— Кукуриг-у-у-у! Дядо, бабо, ставайте. Коледа е вече.

Никога Петльо не беше пял толкова хубаво. Пръв се събуди дядото:

— Ставай, бабо — рече той, — стъкни огън, възвари вода, че нали днес ще колим Петля!

— Ох, ох — завайка се бабичката, стана полека и се залови да подклажда огъня. Но кладеше и плачеше.

— Защо плачеш, бабо? — попита я дядото.

— Че как да не плача! — отвърна тя. — Един петел си имахме и него ще заколим. Кой ще ни буди утрин? Кой ще ми кукурига цял ден по двора?

— Ами с какво ще отговорим, бабо?

— Иди у господарите, помоли им се за парче месо — ще го сготвим на сладка чорбица и ще отговорим.

— Право думаш, бабо — съгласи се дядото.

Стана, взе си тояжката и тръгна към господарите да измоли късче месо.

Петелът ги чу, изпляска с криле, изкукурига и тръгна към буницето. Но там нямаше никого — ни Пуяка, ни Гъсока, ни патиците. Само прасетата бяха подранили и търсеха къде да се зарият по на топло.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.